

una flor que bada, un aucell que canta... totas aquestas cosas son pera ella vels que amagan à Deu, y que ella 's complau en aixecarlos pera véurel: la seva ànima 's comou allavors, y las sevas tendras alas s' obran pera ensajarse en lo vol. «Lo sencill ornament del perfil d' un gran home» l' ànima. Prefereix sobre totas las horas las de la tarde, y en ellas se 'n va furtiva lluny del mon, à contemplar la mar, las rocas, «las ruinas» per las que hi té una verdadera idolatria.»

Aquesta sensibilitat natural, aquest amor à la naturalesa, aquesta facilitat à entusiasmar-se, ha sigut lo que millor ha preparat à eixa dona notable pera l' art de la poesia.

Reunia també lo dó de la armonía. «Conech, deya, naturalment la mida y la cadencia dels versos. Desde ma infantesa la més petita discordancia no m' escapava: empero aixó era l' únich que sabia.»

Tal era en ella aquest sentiment de la armonía que 'ns conta haverne fins descobert més d' una en lo seu torn de filar... «A onze anys diu, jo filava bé y aquest exercici me donava cert plaher, *Jo hi trobava un no sé qué d' armoniós*, de *po. lich* que m' atreya. Lo petit ruidó lleuger y suau, lo moviment regular y perpétuo del cos me donavan un cert benestar, y m' invitavan à cantar.»

Tals dons naturals la disposavan admirablement à la poesia. Mes hi posava quelcom més, y aquesta es la font de la seva filosofia ferma y clara que respiran sos versos, y que es en veritat lo més extraordinari del seu talent.

Tal es la inclinació que s' hi veu à la reflexió solitaria y personal, que la conduhia à estudiar tot lo que la rodejava, y à estudiar sola, aprofitant estonas y sens consultar ab ningú.

María Ravenel parla sovint en sas memorias del seu caràcter esquerp y tímit, del seu esperit *savage et doux*. Parla també de certa dignitat independent que feya que no recorrés al consell d' altre quant se disposava à tractar un assumpto qualsevol. «May, diu, vaig fer versos per encàrrech, may compondré un assumpto que 'm donguin, ni acabaré un treball que un censor m' haja fet interrompre. Demano al lector que no ho prengui pas per consells del orgull; no s' avé ab mi: es sols per un amor esclusiu à la llibertat que es lo meu primer móvil. La meva musa ha nascut lliure; las més petites trabas serían per ella una cadena, y en lloch de excitarla més aviat la paralisarian.»

(*Seguirá*)